

For så vidt angår bestemmelsens sidste punktum bemærkes, at Danmark har taget forbehold for en tilsvarende bestemmelse i Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder fra 1966. Denne bestemmelse er imidlertid mere absolut formuleret end bestemmelsen i artikel 37 (c), idet den ikke giver mulighed for at fravige hovedreglen, hvis det tjener barnets tarv.

Beskyttelsessynspunktet, der ligger bag reglen i artikel 37 (c), kan regeringen ganske tilslutte sig. Imidlertid er det nu almindeligt anerkendt, at der ikke i moderne fængselssystemer bør stilles et ubetinget krav om adskillelse af unge og ældre. Denne mere fleksible holdning har bl.a. fundet udtryk i den seneste udgave af De Europæiske Fængselsreglers artikel 11. Det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, der er tiltrådt af Europarådets medlemsstater, at moderne kriminalpolitik ikke længere kræver absolut adskillelse af unge og ældre. Reglerne er blevet lempet, fordi man finder, at kontakt mellem forskellige grupper af indsatte kan have en gunstig virkning, eller i hvert fald ikke en negativ virkning. Man finder således, at unge under visse omstændigheder kan drage nytte af den stabilitet, der kan udspringe af samvær med ældre indsatte.

Danmark har tidligere haft særlige ungdomsfængsler. Denne ordning gav imidlertid store problemer, blandt andet fordi de unge, ofte særdeles aktive kriminelle havde en meget uheldig indflydelse på hinanden. Et enigt Folketing nedlagde i begyndelsen af 1970'erne ungdomsfængslerne og i dag lægger man i stedet vægt på, at forholdene i fængslerne i videst mulige omfang minder om forholdene udenfor, at fængslerne er så åbne som muligt, samt at fængselspersonalet er tilstrækkeligt talstærkt og veluddannet. Et hovedformål med den nuværende ordning er således at fremme resocialiseringen af unge lovovertrædere bedst muligt. Det bemærkes i øvrigt, at indsatte i danske fængsler – i modsætning til indsatte i mange andre fængselsystemer – som udgangspunkt anbringes i enecelle. Hovedreglen i artikel 37 (c) må antages at tage særligt sigte på lande, hvor mange indsatte anbringes i samme celle.

Det bemærkes, at der også er et geografisk hensyn at tage til unge fængslede, idet de i videst mulige omfang bør forblive i nærheden af deres familie, så kontakten med denne kan bevares. Dette hensyn ville blive vanskeligt at varetage, såfremt unge lovovertrædere blev samlet i én bestemt institution. Det bemærkes i denne forbindelse, at der i den senere tid typisk har siddet 5–10 unge varetægtsfængslede og været 4–5 unge strafafsonere i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse.

Det findes således ikke at tjene barnets tarv at an-

bringe det i særlige fængsler, arresthuse eller afsnit for unge lovovertrædere. Derimod kan der naturligvis i det konkrete tilfælde være grunde, der bevirker, at det er ønskeligt at adskille en ung fra kontakt med mere erfarne kriminelle. Det vil oftere være tilfældet i lukkede fængsler end åbne fængsler og arresthuse. Findes der behov herfor, vil adskillelse finde sted.

Som nævnt åbner bestemmelsen mulighed for, at børn kan anbringes i samme institution som voksne, hvis en sådan anbringelse anses for forenelig med barnets tarv. Det er regeringens opfattelse, at det danske fængselsystem er indrettet på en sådan måde, at Danmark opfylder konventionens krav for så vidt angår unge lovovertrædere.

Deltagerstaterne skal ifølge *artikel 38* respektere og sikre respekt for folkerettens regler om beskyttelse af ofre for væbnede konflikter, som er af betydning for børn.

Det pålægges deltagerstaterne at undlade at rekruttere børn under 15 år til deres væbende styrker, ligesom de skal sikre, at børn ikke tager direkte del i fjendtligheder. Endelig forpligter deltagerstaterne sig til at beskytte børn, der er berørt af væbnede konflikter, i overensstemmelse med folkerettens bestemmelser om beskyttelse af civilbefolkningen.

Udformningen af bestemmelsen om rekruttering af børn til de væbnede styrker og børns inddragelse i væbnede konflikter har været et af de vanskeligste spørgsmål under udarbejdelsen af konventionen.

Det oprindelige udkast herom, der forelå som et resultat af arbejdsgruppens gennemgang på mødet i januar 1987, blev af Amnesty International og Den Internationale Røde Kors Komité kritiseret for ikke at yde tilstrækkelig beskyttelse af børn og unge. I lyset heraf blev der på arbejdsgruppens møde i januar 1988 opnået enighed om, at artikel 38 (daværende artikel 20) skulle omformuleres i overensstemmelse med artikel 77 i Genève-konventionens tillægsprotokol I, hvorefter aldersgrænsen for rekruttering til væbnede styrker er fastsat til 15 år, med den tilføjelse, at for så vidt angår de 15-18 årige, bør de ældste rekrutteres først.

Et forslag fra de nordiske lande om en yderligere beskyttelse mod rekruttering til væbnede styrker af de 15-18 årige og denne aldersgruppes inddragelse i alle former for krigshandlinger vandt ikke tilslutning, især som følge af modstand fra USA og Sovjetunionen.

*Artikel 39* pålægger deltagerstaterne at fremme fysisk og psykisk rehabilitering af børn, som har været udsat for mishandling og tortur m.v.

*Artikel 40* opstiller en række vidtgående retsgarantier for børn, der er sigtet eller tiltalt for strafbare forhold. Med hensyn til enkeltheder henvises til kon-